

AAN ALLE (al mijn) KOORLEDEN,

*ZO Hier alweer Coronaal 4.
Weer een dag dicht bij het einde van het begin
Hoeveel zullen er nog volgen?*

De datum voor ons is nog steeds 1 juni Is het **ERG** optimistisch als ik denk, dat we dat misschien wel eens zouden kunnen gaan halen? Want **STEL** dat het zo is, dan moeten we er helemaal klaar voor zijn. Niet zomaar om te beginnen “*en dan wel verder te zien*”, nee, dan moet het ook weer een doel hebben. Voor HW Vokaal betekent het, dat het concert in het najaar door kan gaan. Voor Cantate lijkt dat ook nog steeds zo. We hebben repetities gemist, maar kunnen een en ander wellicht nog wat inhalen. Ten eerste door in de zomer enkele repetities door te laten gaan, ten tweede door een aantal repetities te verlengen (tot 14.00 uur) en ten derde door (met elkaar) intensiever thuis te repeteren. Wat mee zit: de geplande studiedagen vallen allen nog steeds in de 'nieuwe periode'. Voor VWS zou het fijn zijn, als we het jubileumconcert in september kunnen geven. Niet alleen omdat anders ons kerstproject in de knoop komt, maar zeker ook als symbool, bedankje, teken van leven, herdenking enz. enz. van het ministerie van gezondheid. Wij houden jullie (per koor) op de hoogte!

Het is alweer - vandaag - twee weken geleden: ik was het toen al zat en we zijn gewoon maar een stuk rond gaan rijden. Om er even tussenuit te zijn. Iets anders te zien. Toevallig kwam ik langs een plek waar heel veel mensen naartoe zijn gegaan, maar waar je geen Corona zult krijgen: ik reed langs de begraafplaats waar mijn ouders liggen. Het was er stil en eigenlijk best mooi. Ik was er al een tijdje niet geweest en nu door de Corona ben ik daar. Gelukkig als bezoeker. Met een carrousel aan emoties.

Daarna was het weer een vreemde week Vaak wist ik niet hoe laat het was, laat staan dat ik wist wat voor dag het was. Mijn dagen zagen er heel anders uit en mijn zintuigen gingen ineens heel andere dingen ervaren en doen. Aangezien ik het op papier wel, en in de praktijk niet ben, rook ik aan het leven van de gepensioneerde. Het zag er niet uit, smaakte nergens naar en was niet om aan te horen Omdat 'men' had besloten dat het beter voor mij was om niet naar buiten te gaan, bestond mijn wereld uit slaapkamer, badkamer, werkkamer en woonkamer. Met, als het niet teveel waaide, korte tijd op het balkon van mijn werkkamer: omdat de boom voor ons huis nog geen blad draagt, weet de zon nog enigszins door de takken door te dringen.

Mijn werkkamer, de plek waar ik doorgaans de meeste uren in doorbreng. Dat is inmiddels nog meer geïntensiveerd en tot grote vreugde van de kamer en mijzelf: stapels uitzoekwerk slinken, mappen met “mogelijke projecten” vinden - vanwege een voortschrijdend inzicht - dan toch maar de weg naar de papiercontainer en alles komt er wel erg netjes uit te zien. Nu de zolder nog. Een crisis op zich.

Ik kijk momenteel zoveel mogelijk naar interviews met bewindspersonen. Niet zozeer vanwege de inhoud (want dat wordt tegenwoordig vooraf al door de journalisten bekend gemaakt) maar vooral om waar zij dan staan: vaak in de hal van VWS. Dan kijk ik met een soort heimwee gevoel naar de omgeving en soms naar (zelfs mij) bekende mensen die langslopen en dan mis ik het pand, de poortjes, de trappen, de geur en vooral het plezier van de koorrepetities. Hoe vanzelfsprekend waren die lunchrepetities maar hoe bijzonder waren ze (en gaan ze weer

worden!). Gelukkig staan inmiddels veel oefenbestanden in onze dropbox en jullie kunnen dus naar hartelust oefenen en zingen. Niet alleen om 'bij' te blijven, maar gewoon omdat zingen leuk is en je altijd iets 'geeft'. Ik speel ook elke week "Muzenkoortje". Dan doe ik alsof we repeteren, maar ja, dan mis ik wel jullie persoonlijke inbreng . . .

Vorige week zaterdag een onderbreking. De dag, dat de bijzondere concertbeleving in Oud-Beijerland zou plaatsvinden . . . Zoveel mensen die zich **ZO** hebben ingezet en voorbereid, zaten die dag en avond thuis. Denkend aan wat niet was en dus ook denkend aan elkaar. Zo werd het hopelijk voor iedereen een bijzondere avond. Het mooie was ook, dat de onderlinge eenheid zo bijzonder werd geëtaleerd. Ik had zorg om de koorleden en heb hen een e-mail over het concert geschreven. Tegelijk kreeg ik een indrukwekkende stapel kaarten toegestuurd plus een aantal e-mails Hoe dicht ben je dan toch bij elkaar? De postbode zal met die stapel kaarten wel gedacht hebben: "*hier woont een Corona-patient* . . . :-)

Zelf wilde ik die dag niet met muziek bezig zijn, onze autorit een week daarvoor was goed bevallen, dus het is wel zaterdag maar toch niet druk. We gaan er weer op uit. Helaas niet voor een lunch of glaasje wijn op een terras en dus maar een speciale route rijden. Dat werd heel bijzonder! Wij gingen de bollenroute rijden

Eerst moesten we een stukje rijden om " p" die route aan te komen, maar toen zaten we erop (nou ja, het was nog steeds een gewone weg, maar zo noem je dat). Het leuke is, als je precies die kleine weggetjes weet te vinden en dat lukte zowaar weer! Vele velden met duizenden en duizenden bollen! In een veelvoud van kleuren! Indrukwekkend zal het er uit gaan zien, want nu waren ze nog allemaal een stuk onder de grond en nog in diepe slaap. Er waren wel enkele bollen die ondeugend waren, dat heb je daar blijkbaar ook. Die staken al een klein beetje met hun bolletje boven de grond. Dat wil zeggen: hun groene sprieterige armen. Maar de rest? Zouden we soms te vroeg zijn?

Toch kwamen wij ineens enkele gele velden tegen. Gelegen tussen wat leek op een gigantisch stuk braakliggend terrein. Alsof een schilder midden op een doek alleen maar een gele streep heeft gezet. Dat waren (bijna uitgebluste) narcissen die vermoeid leken te zeggen: "ik ben er toch?". Dat deed zich later ook voor: strepen paars. Een gewijde kleur vond ik het. Bijna iets 'heiligs' zoals ik al te goed ook de kleur van de goede Sint ken: rood. Deze waren ook naar zo iemand genoemd begreep ik van Ellen, deze waren van Hya-Sint. Onderweg (in Katwijk!) uiteraard een broodje vis van 1,5 meter

... afstand van elkaar gekocht. De rest van die middag en avond wist ik **WEL** steeds hoe laat het was: mijn 'systeem' brulde van binnen:NU is de doorloop / op tijd stoppen vanwege de temperatuur van de kroketten / eten en omkleden / inzingen / opstellen / 5-minute warning en Oh, nu kom ik op t/m: Oh . . . nu ga ik af . . . Voor alle koorleden en alle bezoekers was dit een geweldige generale repetitie en roep ik iedereen op om er op het concert allemaal bij te zijn. Voor dit koor en voor jezelf. Wordt vervolgd.

Is in deze tijd "handelen met voorkennis" ineens **NIET** meer verboden? Tjonge, Vroegâh kreeg je daar straf voor. Zo zag ik de minister van onderwijs mededelingen doen (notabene in de hal van 'mijn' parkeergarage . . . :-)) en ik zag, dat hij zeer kort daarvoor zeer kort geknipt was. Daarbij doel ik niet geknipt voor zijn baan, maar geknipt op zijn hoofd. Die kwam rechtstreeks van de kapper, kon niet anders, en hij kondigde de sluiting van kappers aan . . . Toen was ik heel benieuwd naar Rutte en ja hoor ook hij had een 'zojuist geknipt koppie' Beiden dus met voorkennis uit laten voeren . . .

Nu is het weer zaterdag (denk ik) en is het nieuwtje er voor mij wel af. Voor Corona helaas nog niet. Vele jaren hoorden wij zeggen en zeiden wij tegen elkaar: "*Leef maar bij de dag*". Wij beaamden dat om vervolgens weer door te gaan met wat wij deden, met het maken van plannen, plannings en toekomst wensen. "*Leef bij de dag*", dat gold alleen voor mensen die heel ziek of heel oud waren. Generaties zullen echter nu (pas) beseffen wat het echt betekent om '**bij de dag' te leven** Ik wens iedereen daar sterkte bij toe.

*Leef bij de dag
hou afstand
en hou hoop, wensen
en vertrouwen en:
..... blijf gezond!*
Hans.

Stichting Corda Vocale, Postbus 628, 2270 AP Voorburg Tel. 06 24204920
(secr) | www.cordavocale.nl info@cordavocale.nl
